

Sygn. akt II K 186/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Florian Szcześnik

Protokolant: Rafał Kawałowski

przy udziale Prokuratora -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lipca 2017 r.

sprawy **O. B.**, syna J. i E.,

ur. w dniu (...) w m. R.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 kwietnia 2014 roku w Z., pow. (...), woj. (...) na ulicy (...), pomógł do ukrycia samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) pochodzącego z czynu zabronionego tj. kradzieży z włamaniem dokonanej w nocy z 16 na 17 kwietnia 2014 r. w S., gm. R., pow. (...) na ul. (...) na szkodę P. N.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

orzeka:

- I. oskarżonego O. B. niewinnia od popełnienia zarzuconego mu czynu;
- II. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. przechowywane w aktach sprawy na k. 75 dowody rzeczowe w postaci metalowych kluczy nakazuje zwrócić M. P. (1);
- III. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. określa, że koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 186/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7 lipca 2017 roku

O. B. stanął pod zarzutem tego, że:

w dniu 17 kwietnia 2014 roku w Z., pow. (...), woj. (...) na ulicy (...), pomógł do ukrycia samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) pochodzącego z czynu zabronionego tj. kradzieży z włamaniem dokonanej w nocy z 16 na 17 kwietnia 2014 r. w S., gm. R., pow. (...) na ul. (...) na szkodę P. N.,

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. (2) był właścicielem garażu oznaczonego numerem (...), znajdującego się w ciągu garaży przy ul. (...) w miejscowości Z.. Przez pewien okres czasu garaż ten wynajmował sąsiad M. P. (2). Następnie, po śmierci sąsiada, przez około jednego roku z garażu korzystała jego córka. Gdy przestała ona korzystać z garażu M. P. (2) wywiesił na drzwiach pomieszczenia ogłoszenie o możliwości jego wynajęcia. W lutym 2014 r. na numer telefonu żony M. M. P. zadzwonił O. B., który wyraził chęć wynajęcia przedmiotowego garażu. Po wcześniejszym umówieniu się O. B. przyjechał razem ze swoim kolegą pod wskazane miejsce. O. B. we wstępnej rozmowie poinformował wynajmujących, że ma zamiar prowadzić działalność gospodarczą, a garażu potrzebuje aby przechowywać w nim służbowy samochód z narzędziami. Po omówieniu szczegółów najmu z właścicielami, a w szczególności konieczności zapłaty za cały rok z góry, O. B. uiścił część umówionej sumy w kwocie 900 zł, po czym dostał od M. P. (2) komplet kluczy. M. P. (2) poinformował O. B. od czego są poszczególne klucze, zalecając aby zamykał garaż na jedyny sprawny zamek zamontowany od wewnętrznej strony drzwi garażowych jako drugi od góry. Przekazał także, iż może dodatkowo zabezpieczyć dostęp do garażu wymieniając starą zepsutą kłódkę zawieszoną na jednym uchu drzwi garażowych. Kilka dni później, zgodnie z poleceniem M. P. (2), O. B. dostarczył pozostałą kwotę w wysokości 600 zł zięciowi właściciela garażu, który następnie przekazał tę kwotę swojemu teściowi. Umowa najmu została zawarta jedynie w formie ustnej.

P. N. był właścicielem samochodu osobowego marki M. (...) o numerze rej. (...). Samochód posiadał zamontowany system lokalizacji (...). W dniu 16 kwietnia 2014 r., w godzinach wieczornych, mężczyzna zaparkował ww. pojazd przed swoją posesją w S.. Posesja była ogrodzona. Następnego dnia, tj. 17 kwietnia 2014 r., ok. godz. 7:00 zauważył, że jego samochód został skradziony. Po przełamaniu zabezpieczeń samochodu, nieznani sprawcy otworzyli bramę wjazdową po uprzednim rozbrojeniu jej siłowników, a następnie o godzinie 1:56 odjechali M. z posesji w kierunku miejscowości Z.. P. N. na swoim komputerze dokonał wydruku lokalizacji (...) zamontowanego w samochodzie, po czym zadzwonił na Policję i złożył zawiadomienie o kradzieży. Zgodnie ze wskazaniem urzędnika lokalizującego policjanci wraz z P. N. udali się do Z., gdzie ujawnili, że skradziona M. (...) znajduje się w garażu oznaczonym numerem (...) należącym do M. P. (2). Po krótkiej obserwacji Policjanci postanowili dokonać siłowego otwarcia drzwi garażowych i zwrócić skradziony pojazd właścicielowi. W tym celu wezwali na miejsce załogę Ochotniczej Straży Pożarnej w Z., która wyłamała jedyny sprawny zamek, na który zamknięte były drzwi garażowe (drugi od góry), trwale go przy tym uszkadzając. Na jednym uchu zamontowanym na drzwiach garażowych wisiała w dalszym ciągu zepsuta kłódka należąca do M. P. (2). Wewnątrz garażu znajdował się skradziony pojazd M. (...) o numerze rej. (...), który przekazano właścicielowi. Wewnątrz garażu, po lewej stronie stała również skrzynka koloru zielonego, w której znajdował się m.in. notes z napisem Poradnik Nauczyciela (...), należący do S. K.. Notes ten znajdował się wewnątrz samochodu marki T. (...) o nr rej. (...), który został skradziony S. K. w dniu 4 grudnia 2013 r. spod jego domu w N.. Na przedmiotowym notesie nie ujawniono odcisków palców O. B., podobnie jak na zabezpieczonej w garażu stacji M.. Wewnątrz pojazdu M. (...) o numerze rej. (...) nie ujawniono śladów zapachowych należących do O. B.. Zabezpieczono od O. B. komplet kluczy przekazanych mu przez M. P. (2). Podczas eksperymentu procesowego nie zdołano jednak zweryfikować, czy jedyny sprawny zamek na który zamknięte były drzwi garażowe, można otworzyć i zamknąć oryginalnym kluczem, znajdującym się w posiadaniu O. B., gdyż zamek ten został całkowicie uszkodzony podczas siłowego otwarcia drzwi garażowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: k. 65, 228 – wyjaśnień O. B., k. 7 - 8v., 25v - 26, 229 - zeznań P. N., k. 28v. – 29v., 51v. – 52, 231 - 234 – zeznań M. P. (2), k. 138v. – 139, 230 – zeznań P. P. (2), k. 234 - 236 – zeznań M. P. (3), k. 167v. – zeznania S. K. oraz dowodów nieosobowych w postaci: k. 2 - 3, 22 - 24. 73 - 74 – protokołów oględzin, k. 9, 173-174 – kopii dowodu rejestracyjnego, k. 10 – 11 - kopii polisy, k. 12 – 19 – raportu pozycjonowania (...), k. 36 – protokołu zatrzymania osoby, k. 37 – 39 – protokołu przeszukania, k. 41 – 43, 48 – 50 – protokołu zatrzymania rzeczy, k. 53-54 – protokołu eksperymentu procesowego, k. 57 – 58 – tablicy poglądowej z opisem, k. 71, 209 – danych o karalności, k. 79 - 80 – protokołu pobrania materiału porównawczego, k. 95 – 109 – wykazu połączeń, k. 110 – informacji z sieci O., k. 111 – informacji zgromadzonych na płycie CD, k. 116 – materiału poglądowego, k. 117 – 120 – wydruków fotografii, k. 142 – 146 – opinii osmologicznej, k. 152 – 162 – opinii daktyloskopijnej.

* * *

Oskarżony O. B. konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że na przełomie stycznia i lutego 2014 r. wynajął garaż w miejscowości Z., płacąc jego właścicielom za cały rok z góry łączną kwotę 1.500 zł. Wskazał nadto, że wynajął przedmiotowy garaż w celu parkowania w nim samochodu dostawczego, ponieważ chciał założyć firmę remontową. Podniósł, że jednak firmy nie założył, dlatego nie trzymał nic w wynajętym garażu, a co więcej, nie był w nim od dnia wynajęcia. Zaprzeczył jednocześnie aby miał wiedzę na temat kradzieży samochodu marki M. (...). Na rozprawie O. B. skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień i potwierdził treść wyjaśnień złożonych podczas dochodzenia.

Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu, zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jest kompletny i wystarczający do prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Materiał ten nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu.

Przystępując do oceny wyjaśnień oskarżonego, pamiętać należy, że z samego ukształtowania zasad procesu karnego, w stopniu szczególnym zaś z zasady domniemania niewinności wynika, że dla honorowania wyjaśnień oskarżonego nie są konieczne dowody na ich potwierdzenie, a wystarczy brak wiarygodnych dowodów przeciwnych (vide: wyrok SN z dnia 16 grudnia 1974 r., sygn. Rw 618/74, OSNKW 1975, z. 3-4, poz. 47). W ocenie Sądu postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie nie przyniosło takich wyników, które w sposób nie budzący wątpliwości pozwoliłoby wykluczyć wersję oskarżonego oraz ze 100% pewnością stwierdzić, że oskarżony udzielił pomocy sprawcom kradzieży z włamaniem samochodu M. (...) należącego do P. N. poprzez udostępnienie im wynajętego przez siebie garażu w celu jego ukrycia. Brak jest bowiem dowodów na to, że oskarżony od momentu wynajęcia garażu w nim przebywał, ani że przekazał komukolwiek klucze otrzymane od właściciela garażu. Nie potwierdzają tego w szczególności wnioski płynące z opinii osmologicznej i daktyloskopijnej. M. P. (2) i M. P. (3) potwierdzili zaś, iż wynajmując garaż O. B. tłumaczył, że ma zamiar prowadzić działalność gospodarczą i chce w tym garażu przechowywać samochód wraz z narzędziami.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego P. N.. Są one konkretne, logiczne i spójne. Znajdują nadto potwierdzenie w protokole oględzin posesji, protokole oględzin pojazdu marki M. (...), kopi dowodu rejestracyjnego, kopi polisy oraz raporcie (...). Świadek szczegółowo i w sposób chronologiczny opisał okoliczności związane z miejscem oraz czasem pozostawienia pojazdu, a nadto precyzyjnie wskazał okoliczności w jakich ujawnił jego utratę oraz odtworzył przebieg jego poszukiwań

Sąd nie znalazł także podstaw aby zakwestionować wiarygodność zeznań świadka M. P. (2). Świadek ten ze szczegółami opisał okoliczności wynajęcia garażu O. B.. Jego zeznania pokrywały się z zeznaniami M. P. (3) oraz wyjaśnieniami oskarżonego. Ponadto podczas czynności procesowych rozpoznał go na tablicy pogłądowej, jako osobę, której wynajął przedmiotowy garaż. M. P. (2) zeznał również, iż O. B. powiedział mu, że „chce parkować w garażu samochód z narzędziami budowlanymi”, co niewątpliwie pokrywa się z wersją oskarżonego. Nieścisłości dotyczyły jedynie złożonych na rozprawie zeznań w zakresie istnienia zapasowych kluczy do garażu, czemu w fazie swobodnej wypowiedzi zaprzeczył. Po odczytaniu jego zeznań złożonych na etapie dochodzenia przyznał jednak, iż rzeczywiście był w posiadaniu zapasowych kluczy, a przynajmniej tego od jedyne działającego zamka, na który garaż był zamknięty w dacie odnalezienia w nim skradzionego pojazdu. Nieścisłości te można wytłumaczyć wpływem czasu i brakiem zainteresowania losom przedmiotowego garażu, który świadek zdążył już sprzedać.

Sąd w pełni dał wiarę również zeznaniom M. P. (3), ponieważ są logiczne, spójne i konsekwentne. Świadek w sposób szczegółowy i skrupulatny opisał okoliczności wynajęcia garażu O. B.. Podniosła również, iż oskarżony mówił, że prowadzi jakąś działalność związaną z remontami oraz, że „chciał zostawiać w garażu samochód w którym ma przyrządy do pracy”.

Na wiarę zasługiwały zeznania P. P. (2), tj. funkcjonariusza Policji, który wykonywał czynności do niniejszej sprawy. Zeznania świadka są logiczne, spójne i konsekwentne. Świadek ze szczegółami opisał w jaki sposób dokonał ustalenia

numeru telefonu O. B. oraz tego, że to on wynajmował garaż przy ul. (...) w Z.. Wskazał również w jaki sposób został otwarty ww. garaż. Świadek ten podczas rozprawy głównej nie pamiętał dokładnie wszystkich szczegółów sprawy, jednakże po odczytaniu zeznań potwierdził je w całości. W ocenie Sądu zeznania te w całości zasługują na wiarę, nie ma bowiem jakichkolwiek podstaw aby twierdzić, iż świadek jest zainteresowany wynikiem niniejszego postępowania. Nie miał też żadnego interesu aby celowo zeznawać na niekorzyść oskarżonego.

Sąd dał wiarę zeznaniom S. K., gdyż są one spójne, logiczne i rzeczowe. Świadek dokładnie opisał okoliczności, w jakich utracił swój samochód marki T. (...) razem z notesem, który był w środku, a który następnie został znaleziony w garażu M. P. (2). Wskazał, że ww. kradzież została dokonana w dniu 4 grudnia 2013 r., co zostało potwierdzone odpowiednimi dokumentami. Co prawda świadek nie miał wiedzy na temat zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania, jednak jego zeznania przyczyniły się do ustalenia i porównania chronologii obydwu zdarzeń.

Wobec szeregu wątpliwości w zakresie identyfikacji sprawcy ukrycia samochodu marki M. (...) organ prowadzący postępowanie postanowił zasięgnąć pisemnej opinii biegłego z pracowni daktyloskopii Laboratorium Kryminalistycznego (...) oraz biegłego z pracowni badań osmologicznych Laboratorium Kryminalistycznego (...). Sąd w całości podzielił opinię osmologiczną biegłego asp. szt. mgr A. W. oraz opinię daktyloskopijną biegłych st. post. mgr A. C. oraz nadkom. mgr A. S., albowiem są one pełne, jasne, pozbawione wewnętrznej sprzeczności i zostały sporządzone przez osoby o niekwestionowanej wiedzy w swojej dziedzinie. Biegły wykonujący opinię osmologiczną wykazał, że brak jest zgodności zapachowej pomiędzy śladem osmologicznym pobranym z siedziska fotela kierowcy, a materiałem porównawczym pobranym od O. B.. Z kolei przeprowadzone badania daktyloskopijne pozwoliły na ujawnienie linii papilarnych, jednakże stwierdzono, że nie pochodzą one od opuszek palców rąk oskarżonego. Zdaniem Sądu biegli przeprowadzili dokładne badania wykazując się przy tym dużą wiedzą w zakresie swojej specjalności, profesjonalizmem i rzetelnością. Wnioski zawarte w teźże, niezaprzeczalnie kluczowej dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, opinii są jednoznaczne.

Autentyczność zebranych w niniejszej sprawie pozostałych dokumentów nieosobowych nie wzbudziła żadnych wątpliwości Sądu, nie była także przedmiotem zarzutów stron. Protokoły zostały sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania. Z tych względów Sąd nie odmówił wskazanym dowodom wiarygodności i mocy dowodowej.

* * *

Mając na względzie powyższe rozważania w kontekście analizy materiału dowodowego ocenianego swobodnie, Sąd doszedł do przekonania, że nie można przypisać oskarżonemu popełnienia zarzuconego mu aktem oskarżenia przestępstwa.

Stanowczego podkreślenia wymaga, że do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej za zarzucony mu czyn zabroniony nie jest wystarczające oparcie się jedynie na przypuszczeniach, domniemaniach czy mniejszym lub większym stopniu prawdopodobieństwa. Wnioski co do sprawstwa i winy osoby oskarżonej nie mogą pozostawiać żadnych rozsądnych wątpliwości, zaś stan dowodów musi być tej rangi, aby jednoznacznie wskazywał na winę oskarżonego i wykluczał podaną przez niego wersję zdarzenia. Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie nie przyniosło takich wyników, które w sposób niebudzący wątpliwości pozwoliłoby wykluczyć wersję przedstawianą przez O. B., iż nie popełnił on zarzuconego mu przestępstwa.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż w lutym 2014 r. oskarżony wynajął od M. P. (2) garaż w miejscowości Z.. Zeznania świadków M. P. (2) i M. P. (3) potwierdziły przedstawiony przez oskarżonego cel wynajmu garażu. Oprócz tego faktu żaden inny mający związek z przestępstwem nie został udowodniony. W szczególności wykonane w sprawie opinie z zakresu daktyloskopii i osmologii nie potwierdziły tego, że oskarżony od czasu wynajmu korzystał z tego garażu czy przechowywał tam swoje przedmioty, czy też aby miał jakikolwiek kontakt ze skradzionym pojazdem. W tym miejscu wskazać należy, że jedynym dowodem, który miałby potwierdzić sprawstwo oskarżonego były posiadane przez niego klucze od wynajętego garażu, ale na tej podstawie należało by także postawić w stan oskarżenia również M.

P. (2) lub członków jego rodziny ponieważ jako właściciel dysponował on przynajmniej jednym zapasowym kluczem od działającego zamka.

N. od powyższego należy zauważyć, że nie zostało w toku postępowania wykazane czy od momentu wynajęcia garażu przez oskarżonego do chwili znalezienia w nim skradzionego samochodu ktoś się do niego nie włamał pokonując zabezpieczenie w postaci jedyne działającego zamka aby następnie przystosować go do zamykania i otwierania podrobionym kluczem. Sam zamek uległ bowiem uszkodzeniu w wyniku jego wyłamania w momencie siłowego otwarcia drzwi. Z tego też względu podczas późniejszego eksperymentu procesowego nie możliwe było obrócenie w nim oryginalnego klucza będącego w posiadaniu oskarżonego. Zaniechano natomiast przeprowadzenia opinii z zakresu mechanoskopii, która mogła by ewentualnie wykluczyć ślady jego przerabiania. Usunięcie powyższych wątpliwości obecnie jest już niemożliwe, ponieważ z zeznań świadka M. P. (2) wynika, że po odzyskaniu dostępu do garażu wymienił zamek na nowy, a uszkodzony wyrzucił.

W tym miejscu wskazać również należy, że wewnątrz garażu znajdował się także notes, który jak się okazało należał do S. K.. Notes ten znajdował się w schowku samochodu, który został skradziony ww. mężczyźnie w dniu 4 grudnia 2013 r. Uwzględniając okoliczność, że oskarżony wynajął przedmiotowy garaż dopiero w lutym 2014 r. nie można wykluczyć, że garaż ten już wcześniej służył nieustalonym sprawcom jako "dziupła" do przechowywania skradzionych pojazdów, zanim został wynajęty przez O. B..

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie Sąd wyczerpał wszystkie możliwości dowodowe, które mogłyby doprowadzić do wyeliminowania wątpliwości w zakresie ustalenia czy oskarżony dopuścił się zarzuczonego mu aktem oskarżenia przestępstwa. Mimo szeregu czynności dowodowych wątpliwości w powyższym zakresie nie udało się usunąć i w przekonaniu Sądu jest to niemożliwe. Mając zatem na względzie jedną z podstawowych zasad postępowania karnego określoną w art. 5 § 2 k.p.k. Sąd powyższe wątpliwości rozstrzygnął na korzyść oskarżonego i uniewinnił O. B. od popełnienia zarzuczonego mu czynu.

Ponieważ dowód w postaci metalowych kluczy, przechowywanych na k. 75 akt sprawy stał się już zbędny dla niniejszego postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 230 § 2 k.k. ich zwrot M. P. (2) jako osobie uprawnionej.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.